

Paulo supra locutus sum nihil obtineri potuisse per C. Caesarem, cum publicanis apud senatum patrocinaretur, contradicente scilicet M. Catone. Verum postea consul idem C. Caesar legem tulit ad publicanorum commoda pertinentem, cui favore promptissimo Cn. Plancii pater sine dubio adstitit, quoniam res utilitatis suae agebatur. Hoc ergo, quidquid esset reprehensionis, . . . removetur in ipsum Caesarem legis auctorem perlatae.

§ 36. Neque enim quicquam aliud in hac lege, nisi editios iudices secutus es.

... Ad ea, quae sunt necessaria, conclusis prioribus transit et potuisse Laterensem de ambitu accusare significat, nisi maluisset idcirco reum lege Licinia facere, ut haberet iudices editios, de cuius formae acerbitate iam sumus in argumento praelocuti. Diffidentia igitur accusatoris ostenditur ideo invadentis in legem Liciniam, quod ambitus probari non possit, de quo iudices ex reiectione haberi soleant: aequalem scilicet numerum reicien-tibus tam accusatore quam reo. Verum specta diligentius omnem contextum huius . . ., ut intellegas oratorem movere speciem quandam . . . in modum praescriptivum: facta senatus consulti mentione, qui secundum legem Liciniam quattuor edi tribus ab accusatore voluerit, ex quibus reo liceret unam repudiare, ut de tribus reliquis iudicium haberet editionem; tamen ab accusatore sic fieri